

TÉ OD MOŘE

I.

Až za krásu těla chtěla se promalovat, obrazy do
kůže zašila jak magnety, aby na světlo počaly
táhnout všechno, co příboje minulých životů
vyházely na břeh,

a když bylo světla málo, šla celá, vstříc vůni soli.

Když málo bylo světla a dvacet prstů začalo
těžknout medem milování, odlepovala se z těch
prostěradel, musela na vzduch a zapřahala se do
větru, co letěl dolů Nerudovkou a dál přes Karlův
most, v celé té délce krvavými koleny drhla
o dlažbu, doufajíc v její císařský řez,

v němž zmizí a jímž se znovuzrodí –

II.

Občas ji vidím, jak tam chodí, u toho moře.

Zkoumá, co příboje minulých životů vyházely na
břeh, co bylo tak objemné, že nepropadlo sítem
časoprostoru, pevné, že nestráveno žádnou smrtí.
Klopýtá po těch kamenech, ty menší jsou její ztvrdlé
slzy, ve větších poznává vyhaslá srdce svých mužů
a největší vypadá jako břicho těhotné.

Až za krásu těla chtěla ses promalovat, ale ty tušíš,
že jedno písmeno kdosi opravil. Vrať se zpátky, kup
si volnější šaty a buď na sebe opatrná.

Z těch kamenů jediný je živý a hýbeš se v něm.